

Arrest

nr. 56 213 van 17 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner geboren in Gjilan, Kosovo. Toen u anderhalf jaar was vertrok u samen met uw ouders, broers en zussen naar Duitsland, waar uw ouders hebben aangevraagd. Zeventien jaar later werden jullie allen gerepatrieerd naar Belgrado, Servië. Jullie verbleven een aantal dagen bij uw tante in Kostolac waarna jullie zelf een bijna onbewoonbaar huis in Kostolac huurden. U ging éénmaal terug naar Kosovo om er een Kosovaarse identiteitskaart aan te vragen en te ontvangen. Daarna keerde u terug naar Servië. U leerde uw huidige echtgenoot B.(...) V.(...) (O.V. X) kennen en in juni 2010 huwden jullie op officiële wijze. Na jullie traditionele huwelijk in april 2009 ging u samen met hem in Mladenovac wonen. 's Avonds laat kwamen er telkens Serviërs stenen naar jullie ramen gooien. Uit angst dienden jullie nooit klacht in bij de politie. Ook als u ging bedelen werd u steeds uitgescholden. Aangezien u dagelijks in angst leefde besloten jullie Servië te verlaten. U durfde niet terug naar Kosovo aangezien u uit Duitsland komt en de

Albanezen en Ashkali daar gaan denken dat u rijk bent omdat u uit Europa komt. U vertrok , samen met uw echtgenoot en minderjarige zoon richting België, waar u op 7 juli 2010 asiel heeft aangevraagd.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, B.(...) V.(...) (O.V6.169.204) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

U persoonlijk verklaarde niet naar Kosovo terug te kunnen aangezien u vreest dat de Ashkali en Albanezen u gaan doden omdat u uit Europa komt en met gaat denken dat u rijk bent (gehoor CGVS p. 7). Deze vrees is echter louter hypothetisch en niet onderbouwd met enig objectief gegeven. Niets wijst erop dat u in geval van eventuele problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zoals supra reeds uiteengezet blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, dat de algemene (veiligheids)situatie van etnische minderheden in overwegend etnisch Albanese gebieden in Kosovo aanzienlijk veranderd is. Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma en andere etnische minderheden in verscheidene Kosovaarse gemeenten als stabiel en kalm omschreven wordt. De in Kosovo aanwezige autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) bieden voldoende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine. De bescherming die door de lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden wordt als toereikend beoordeeld. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren), wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Derhalve kan ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat ofschoon verzoekster verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn -ook haar echtgenoot V. R. verklaart dat hij van Kosovaarse nationaliteit is-, zij in bezit is van een Servisch nationaliteitsattest, uitgereikt op 28 januari 2010 (zie administratief dossier, stuk 2) -ook haar echtgenoot, V. R., bezit een Servisch nationaliteitsattest, uitgereikt op 28 januari 2010 (zie administratief dossier, stuk 1)-.

De Raad besluit dat in strijd met wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift dat zij van Kosovaarse nationaliteit is, zij -en ook haar echtgenote V. R.- de Servische nationaliteit bezit.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V. R.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 56 212 van 17 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van V. R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5. De Raad stelt vast dat ofschoon verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn -ook zijn echtgenote R.M. verklaart dat zij van Kosovaarse nationaliteit is-, hij in bezit is van een Servisch nationaliteitsattest, uitgereikt op 28 januari 2010 (zie administratief dossier, stuk 1) -ook zijn echtgenote, R.M., bezit een Servische nationaliteitsattest, uitgereikt op 28 januari 2010 (zie administratief dossier, stuk 2)-.

De Raad besluit dat in strijd met wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift dat hij van Kosovaarse nationaliteit is, hij -en ook zijn echtgenote R. M.- de Servische nationaliteit bezit.

2.6. Uit wat voorafgaat, volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker dus -enkel- moest beoordelen ten aanzien van Servië.

De Raad gaat dus ook enkel in op het beroep tegen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit, in casu Servië.

2.7. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde slechts minimale pogingen te hebben ondernomen om in Servië nationale bescherming te verkrijgen. Aan deze verklaringen wordt evenwel geen geloof gehecht wegens de tegenstrijdige verklaringen tussen hem en zijn echtgenote.

Verzoeker biedt op deze vaststelling geen verweer zodat de Raad besluit dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging in Kosovo en nergens ingaat op de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn problemen in Servië en het besluit van de commissaris-generaal dat er op basis van informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, anno 2010 in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980; dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève; dat deze situatie ook niet van aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich ook enkel beperkt tot het benadrukken dat (zie het verzoekschrift, p. 4) "het UNCHR stelt dat Roma nog steeds in aanmerking komen voor internationale bescherming en dat terugkeer van Roma slechts op vrijwillige basis mag gebeuren" maar niet specificeert waar UNCHR dit "stelt", noch aangeeft over welke periode en voor welke gebieden het handelt. De Raad gaat hier derhalve niet verder op in.

2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.9. De Raad stelt vast dat hem geen elementen ontbreken om over het beroep te kunnen oordelen; er is derhalve geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

Van verzoeker kan derhalve de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend."

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE